

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO 2 CUARTOS PER TOT ESPANYA.

Y 10 centaus paper en l' isla de Cuba.

ADMINISTRACIÓ y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj. núm. 20, botiga BARCELONA

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA 8 rals Cuba y Puerto-Rico 16 rals, Estranger, 18 rals.

REYS QUE SE 'N VAN, É IDEAS QUE 'S QUEDAN

La política del Mónstruo sobre ser molt molestosa, es després de tot completament inútil.

Are ho acabem de veure: tot lo seu afany consisteix en tenir sempre 'l telò tirat porque no 's veja lo que está succehint dintre del escenari. Pero á lo millor se sent un crit, un esclat de gimechs y las llágrimas sobriren de l' escena... La tragedia acaba de realisar-se. Mentres tant lo país ha passat mortals angunias; la bolsa ha experimentat terribles sacudidas y un gran número de familias desprevingudas han quedat en un tançar y obrir d' ulls, completament arruinadas.

Aixó es lo que ha succehit ab la ditxosa qüestió de las Carolinas; y aixó mateix es lo que acaba de passar ab la mort del rey D. Alfonso XII.

Y de aquest procedir incalificable 'n diuen governar á un país lliure, que 's regeix pel sistema parlamentari... es á dir, per la opinió pública, per la publicitat, per la premsa, per la tribuna.

Feya molt temps, més de un any, que venia parlantse de la malaltia del rey, y á pesar de que no té res de sobrenatural que un rey enmalalteixi, perque ben considerat es un home com los altres, era perillós á tot serho parlar públicament de aquest assumpto.

En Cánovas havia decretat que 'l rey no podia estar malalt, y vulgas que no vulgas havian de complirse los decrets de 'n Cánovas.

La més petita insinuació sobre 'l particular feta per qualsevol periódich, li valia una denuncia. Ni en l' época del absolutisme més descarat s' havia vist una cosa semblant. Dir que 'l rey estava malalt era una injuria; suposar que 'l rey podia morir-se, un crim.

Y no obstant la mort, l' única cosa verdadera que hi ha en aquesta vida; la mort que sega 'l camp de la humanitat, sense que la seva dalla 's deturi ni davant dels monarcas ni davant dels pobres; la mort que tot ho iguala, acaba de desautorisar al govern de D. Antón Cánovas del Castillo.

No hi ha cosa més fácil que fer callar á la premsa amenassada y perseguida; pero deturar á la mort, ho acabem de veure, es impossible.

No hi ha res més senzill qu' enganyar al país, deixant de publicar en la Gaceta 'l parte referent á la salut del rey, parlar de convalescencias que no existeixen, de viatjes y projectes que no podrán realisar-se.... Quan arriba l' hora, arriba l' hora, y tot lo poder, tot l' orgull d' un ministre s' estrella davant de un fet tant vulgar, tant senzill, tant natural, com es la mort de un home.

En vista de lo qual, bè pot dirse que no solzament ha mort lo rey; ha mort en Cánovas; ha mort la insoporable, la molestosa, la desdixadada política conservadora.

A Egipte, quan moria un Faraon, quedava subjecte 'l cadáver al judici de la opinió pública, á la controversia de totas las opinions.

Avants d' enterrarlo se li treyan com vulgarment se diu *tots los drapets al sol*, y segons fossen los judicis que prevaleixian, se li donava ó no, gloriosa sepultura.

Davant per davant tenim avuy lo cadáver de D. Alfonso XII; y bè voldriam nosaltres judicar los déu anys, déu mesos y vinticinch dias que ha tingut de reynat; estudiar los resultats que n' ha tret lo país; fer historia de tots los aconteixements ocorreguts, y ponderar los núvols més ó menos tempestuosos qu' en aquest moment se cerneixen sobre la mare patria.

Pero aixó no es possible. Hem progressat massa. Hem progressat tant y tant, que avuy no tenim encare la llibertat que disfrutavan los egipcis trenta sigles endarrera.

Capás fora en Cánovas de probarnos que 'ls reys de avuy, que ja hem vist que no poden estar malalts, fins després de morts son inviolables.

Siguém homes empero. separém la vista dels morts y recordémnos dels vius.

Los reys moren: la patria es inmortal.

La mort del rey ha donat lloch á la proclamació de la regencia, en los termes que prescriu la constitució del Estat, á favor de la reyna D.ª Maria Cristina. La regencia durará fins que la princesa Mercé haja cumplert setze anys, que será 'l dia 11 de setembre de 1896.

Tenim, donchs, un periodo de onze anys de regencia. ¡Onze anys de interinitat!

Tal es la condició de las monarquias. ¿Qué succehira en tot aquest temps? Dificil, sinó impossible, es traslluhir una espurna de llum, darrera de la espessa y negra nuvolada que tapa l' horizó.

Los partits monarquichs, menos lo carlí, han operat, de moment, un moviment de concentració. Avuy diuen que tots van á la una. Es natural: quan llampega, si no hi ha més que una cuberta, s' hi fica tothom y amichs y enemichs procuran acallar los odis que 'ls separan. Lo essencia es salvarse del xáfeh.

Pero aixó dura regularment fins que 'ls budells los roncan. A l' hora de dinar, si no hi ha vianda per tots, s' arma la de Déu es Cristo... y 'ls que no menjan, mossegan.

¿Arribarán ells á mossegarse? Veus' aquí un problema. Onze anys quedan de plasso per resoldre 'l.

Y mentres tant què farán los carlins, que desde tant temps, alentats per la política canovista, venen preparantse? Aquí tenen un segon problema.

¿Y 'ls elements republicans?

Sobre aquest punt demano la paraula:

* *

Consti are y se apre que 'ls que professém las ideas republicanas no abduquem de una sola de nostras as-

piracions, ni renunciém á la més petita de las nostras esperansas.

Los republicans tenim un *credo*: «Creyém en lo país.»

Aquest país martiritzat en mans dels canovistas y tantas vegadas enganyat pels sagastins; aquest país abatut, castigat, fastidiat y consumit; aquest país al qual no se 'l té per res, ab lo qual per res s' hi conta; aquest país, tractat pitjor que una criatura apenas desmamada, un dia se sentirá arrastrat per aquell instint sa y maravellós, que pel maig últim va ferli guanyar las eleccions d' ajuntaments y més tart va impelirlo á protestar contra las usurpacions de Alemania, y llavors acabarà per comprendre ahont es la llibertat ab l' ordre, l' estabilitat ab lo progrés, la pau ab la vida, lo treball ab la prosperitat, y quan aixó comprega acullirá l' única solució possible á tots los problemas, l' única conjuració natural de tots los perills, lo reynat de la democracia dintre de la República.

Unimnos y esperém. La unió es forsa; la calma serena es la condició dels forts.

Desetxém totas las impacencias, concentrém totas las nostras forsas, organisém las per fer cara á totas las eventualitats y després de demostrar que nosaltres, homes de lley, de rahó, de convicció, de fe y de justicia, per triunfar no tenim cap necessitat de anar á Sagunto, prenguem la ferma resolució de acomodar nostra conducta, á la conducta de nostres adversaris.

Pel país, volém la pau, sempre que se 'ns brindi la legalitat.

Pero consti també, qu' en nom del país, sabriam desplegar tota la energia varonil de que som capassos, lo dia que traidorament algú tractés de arrebatarli la més petita de sas legítimas esperansas.

P. K.

MISTERIS.

Aixó va ab tota reserva: es un assumpto molt sério, y no voldriam que per una imprudencia hi hagués qualsevol disgust.

Aquests dias s' ha parlat ab molta insistencia de certas entrevistes y conferencias entre 'ls personatjes més importants d' Espanya é islas adyacentes.

Procurarém ser breus, extractant lo que deya una carta de Madrid, á fi de que 'ls lectors comensin á no sapiguer de qué 'ns las havém.

«En Martinez Campos—diu la carta,—va aixecarse aquest dia plé de mal humor. Estava trist, tot li donava pena, 's barallava ab tothom, y al últim, pera desfogarse, va anáren á casa 'n Sagasta.»

¿Comensan á comprendre?

«En Sagasta estava també donantse á las áligas y va rebre no ab molt bona cara al general. Aquest casi bè plorava.»

¿Se 'n fan cárrech? Ja veuen si es peliagut lo qüento.

«Don Práxedes—va dir l' héroe de Sagunto,—estem aixís y aixís y aixís....»

«¿Qué 'm conta?—va respondre l' altre admirat.
«Si senyor; passa aixó y aixó y aixó...
«¡Vaya, vaya! Permítim que ho dupli.
«Dúpliu tant com vulgui; pero veyám ¿qué ha pensat fer per llavoras?
«¿Lo? Aixó no es cosa mèva: en Cánovas ho ha de dir qu' está més enterat que jo y coneix tota la historia.»
«Van comprenent? Se tracta d' una historia.»

«Si senyor—va exclamar lo del lloron, plorant dissimuladament—vosté está en lo deber de fer aixó y aixó...»

«En Sagasta va fer certas objeccions; pero don Arseni, tornant altre cop a la carga, va convéncel a donar cert pas, per veure a certa persona, per parlar de cert negoci.»

Primer era historia; ara es negoci.
«Lo resultat de tot, es que avuy a Madrid no 's parla de res més que d' una entrevista, que se suposa realitzada entre en Sagasta y en Cánovas.»

La carta s' ocupa després de cosas de familia y altres assumptos que no fan al cas: per lo tant, deixémla estar y torném a la historia, negoci ó lo que sigui.

A Madrid, realment, se va parlar molt de la entrevista citada: hi havia qui assegurava la exactitud del fet; altres hi posavan reparos; altres declaravan sense embuts que tot aquell enredo era fill de la fantasia d' algun desocupat.

«¿Qui tenia rahó? ¿S' havia celebrat l' entrevista?
Si senyors: s' havia celebrat. ¿Cóm ho sabem?
Aixó es lo de menos: la qüestió es aquesta.
S' havia celebrat.»

Quan en Martínez Campos va deixar a n' en Sagasta sol, aquest lo primer que va fer, va ser exclamar:

«¡Gracias a Deu!—
Pero després, recapacitant tot lo que l' altre havia desembutxacat, va pensar que no estaria fora de lloch una visita al mónstruo.

Y, en efecte: va mudarse una mica y xano xano va deixarshi caure.
Don Anton lo va rebre immediatament, y fentlo entrar en un quarto reservat, varen tenir aquesta conversa, ni més ni menos:

SAGASTA:—¿.....?
CÁNOVAS:—¡.....!
(Aquí don Práxedes per poch va de bigotis.)
SAGASTA:—¿.....? ¿.....?
CÁNOVAS:—¡¡.....!! ¡!!!.....!!!!
Y per aquest istil, varen enrahonar nou ó deu horas.

Quan en Sagasta va sortir del despaig del mónstruo, diu que tenia la cara completament mullada.

Uns creuen qu' eran llàgrimas.
Pero altres asseguran que se l' havia untada ab oli per fer veure que plorava.
Aixó es tot quant podem dir respecte al assumpto. Creyém qu' havém sigut prou explícits.

FANTÁSTICH.

Un sol dia ha publicat la *Gazeta* 'l parte sobre la malaltia del rey.

Ja veurán com ab una mica més en Cánovas dirá qu' estava hò, que reventava de salut y que se 'ns ha mort de repent.

«Y 'ls metjes que 'l visitavan? ¿Cóm queda la seva dignitat professional?»

Lo mateix dia que moria D. Alfonso, en Serrano agonisava y l' endemà va morir.

D. Alfonso va pujar al trono a últims de 1874, gracias al cop de Sagunto que va derrocar a n' en Serrano.

La mort es una gran republicana, porque tot ho iguala.

La regenta durant la menor edat de D.ª Isabel II 's deya Maria Cristina.

Maria Cristina 's diu també la regenta nombrada, durant la menor edat de la princesa de Asturias.

Hi ha noms predestinats.

Tot lo misteri que ha observat en Cánovas, tot l' afany que ha demostrat per ocultar la malaltia del rey als ulls de la nació, no podia tenir més que un objecte.

Evitar que 'ls partits de oposició 's preparessin per fer una tamborinada.

«No es aixó? Donchs perméimne que fassi un comentari en castellà:

«Piensa el hombre de Vicálvaro que todos son de su misma opinión.»

La nit avants de morir se 'l rey, lo gobernador de Madrid va cridar als periodistas, comunicamlos que s' abtinguessen de donar altras noticias sobre la malaltia de D. Alfonso que no fossen las oficials.

Pero es lo cas que fins que D. Alfonso va morir, oficialment no estava malalt encare.

Ha mort a Nissa 'l cabecilla Savalls.
Voldria tenir corresponsal al altre món, per saber lo que ha succehit al presentarse davant de tantas victimas, bárbarament sacrificadas, durant l' última guerra civil, per ordre del que arribá a conquistarse 'l títol de *tigre de Catalunya*.

A Burguete (Navarra) ha sigut descubert un dipòsit de armas, municions y hoynas.
Res: eynas d' alabar a Deu.

Perque han de saber que 'l *Correo catalán* asegura, sense que li escapi 'l riure, que 'ls carlins en aquest moment no pensan ab intencionas de cap classe.

Es més: diu que are no 'ls convé, y que si s' aixecavan anirian contra 'ls seus interessos.

Lo qual traduhit al llenguatge vulgar, vol dir: Mentres hi haja qui 'ns engreixi ab los aglans del presupuesto estarem tranquils; pero ¡ay del dia que 'ns falti la calderada!

En los tras últims mesos s' han formulat unas 800 denuncias pèl fiscal de Madrid.

800 causas criminales, 800 vistas, 800 discursos de acusació.

Aquest fiscal está refuyit ab la seva gargamella. Si pot arribar a fer los 800 discursos, ha de quedar més aixut que una estopa.

Efemerides:
25 de Novembre de 1700: Felip V lo primer Borbon puja al trono d' Espanya.
25 de Novembre de 1885: Mort de D. Alfonso XII.

Alguns despres de la mort del rey parlavan de la formació de un govern nacional.

«Es a dir que 'l govern de n' Cánovas es extranger? Té la paraula en Bismarck per parlar de las Carolinas.»

Y a propòsit ¿y la qüestió de las Carolinas? ¿Cóm ha quedat la qüestió de las Carolinas?

Succeheixi lo que vulga, es precis no perdre de vista un assumpto que interessa a Espanya, més que cap altre, siga 'l que siga, porque afecta a la seva integritat y a la seva honra.

La qüestió de las Carolinas segueix embolicada; y 'l guberna calla, de la mateixa manera que callava, quan la malaltia del rey.

«¿Qué hi farém! Potser, quan hajan mort per nosaltres, ja 'ns avisaran.»

De moment Alemania no estant contenta ab una estació que se li brindava, n' exigeix dugas.

Y vingan *estacions*, fins que aquesta qüestió 's converteixi per Espanya en un verdader *via crucis*.

Al últim nos clavarán a la creu.
Y pera major vergonya 'ns posarán I. N. R. I.

Los earlins se mouhen; los carlins treballan.
Treballar ray..... Que treballin tant com vulgan.
La qüestió fera que no arribessen a cobrá 'l socorro.

CARTAS DE FORA.—Lo rector y 'l vicari de Mora la nova, oficials carlins, l' un de la guerra dels set anys y l' altre de la passada, han obert una escola nocturna ab l' excusa de que 'ls mestres de aquella població no ván a missa. En cambi 'ls mestres de l' escola nocturna ván anar a la montanya a fer de las sévas, lo qual sempre déu ser més meritori als ulls de Deu.

«¿Qué no ho saben? Un frare que predica a Sampedor ha tingut a bè excomunicarnos. Perque vejín lo valor de aquesta excomunió, bastará saber que 'l frare que l' ha formulada es aquell que temps endarrera 's passejava per la Rambla de Barcelona, vestit de paisà y ab una casada al costat.»

Si algú no m' estés mirant lletra per lletra 'l qu' escrieh, ara 'ls parlaria un xich de... tot lo qu' está passant.
Pero a mí 'm succeheix aixó;

quan vaig per obrir la boca, sento un latigo que 'm toca y, ab franquesa... agafo pó. Com que jo ja hi vist cremar las barbas de tants vehins, sempre que faig redolins tinch la mèva a remullar.
Y 'm sab gréu porque a horas d' ara están passant unas cosas tant raras y capritzosas... ¡quinas cosas! ¡ay la mare!
Créguin que l' assumpto val la pena d' aventurarse, y... ¿volen vostés cuydarse de mirar si ve 'l fiscal? Vigilin una estoneta si s' acosta per aquí, y, entre tant, los podré di depressa alguna coseta.

Las calderas diu qu' están més carregadas que 'l món; tots vivim sobre un *balcón*, per no dir sobre un volcán.
«No han sentit parla aquests dias de terribles contingencias, de cartas, de conferencias, de naps y de xirivias? ¿No han llegit que allá a Madrid los politichs vells s' ajuntan, y 's confessan, y 's preguntan, y 's remenan dia y nit? ¿No han notat que 'l ministeri va furgant per tots cantons, y pren certas precaucions rodejadas de misteri? Lo carlisme diu qu' embasta no sé quina picardia; en Campos tot lo sant dia va darrera de n' Sagasta. Aquest, per la seva part, treballa sense dir re y trampeja no sé qué d' acort ab en Jovellar. Tothom fa oído a la caixa, lo cel amenassa pluja, lo rum rum puja que puja, la bolsa baixa que baixa. La premsa está al punt de dal aquests tomban, aquells giran, y...»

Ara que hi penso, ¡ja miran si veuen vení 'l fiscal? ¿No 's véu? Millor. Pues com deya, aquest bull miraculós, aquest xiu xiu misteriós de tota la patuleya; aquest horisont que 's posa, aquest teixi y desteixi, tot dona a entendre que aquí ha de passá alguna cosa.
«¿Que? Uns miran sempre al darrera, altres miran al davant, altres van encaminant la mirada a la frontera; altres guaytan cap als ports, altres al país vehi... mes ¿d' ahont ha de vení... a judicá als vius y als morts? Las noticias s' apiletan y mútuament se confonen, y quan las vellas se fonen tot seguit d' altras ne brotan. La fábula no té mida, lo públich viu atontat; ningú sab lo qu' es vritat ni comprén lo qu' es mentida. Y lo més salat aquí, es que ab tanta polsaguera, ningú troba la manera d' explicá aixó que vol dí. L' opinió está esbalotada, los núvols muntan y muntan y 'ls espanyols se preguntan: —¿Qu' es aquesta turbonada? Es... ja ho diria jo en part pero... ¡aquest fiscal...! En fi pèl que pogués succehi, no retirin massa tart.

G. GUMÁ

«Lo telégrama oficial, donant compte de la mort del rey:
«No bé s' apartá un instant del costat del cadáver de son august espós, S. M. la reina viuda D.ª Maria Cristina, en qui per ministeri de la lley recaigué desde luego la regencia, ab arreglo als articles -67 y 72 de la Constitució, etc., etc.»

—Hasta citan los artículos de la Constitución: aixó va en tota regla, deya un ciudatá.
—No me 'n parlis—observava un democrata—potser aquesta es la primera vegada que 'l govern se la mira, desde que va ferla.

En Cánovas va aconsellar que donessen lo poder a en Sagasta.
 Ho crech molt bè.
 ¿Voléu tenir als gossos contents y entretinguts?
 Lliguénlos ab llangonissas.

Un telégrama:
 «Diu *El Correo*, qu' en aquests moments s' imposa als monárquichs, tant als conservadors, com als liberals la prudencia y la tolerancia, davant per davant dels seus *enemichs* los carlins y 'ls republicans.»

Un altre telégrama:
 «Ha sigut denunciat *El Correo*.»
 Forti Vés are, gamarás, vèlos a fer posturas als teus amichs conservadors.

Las llágrimas de la imatge de Sant Agusti no eran llágrimas; eran oli.
 ¡Pás a la fé!
 ¡Féu pás, que porto oli!

Un neo deya:
 —Desde que vaig veure que 'l bisbe s' entregava a mans de metjes y de inginyers, ja vaig dirho: «Això es esguerrá 'ls miracles.» ¿Qué havia de fer la Verge? Poséuse al séu lloch. ¿Es a dir que no voléu creure em miracles? Donchs fastidiéuvos. Are ploraré oli, y al que s' acosti 'l taco, perque duga per sempre més la face dels incréduls

Diuen de Madrid:
 «Se confirman los rumores de concentració dels monárquichs.»
 Fins are no coneixia més que la carn concentrada y la llet concentrada. Pero de aquí en avant tindrem també monárquichs concentrats.
 —Nada, dirá 'l país, que 'ls posin ab latas y que 'ls tanquin al rebost.

La *Dinastia* diu que 's farà una coalició de carlistas y republicans revolucionaris.
 La *Dinastia* somia.
 Mal podria ferse la coalició que anuncia, quan los carlistas ja fa temps qu' están compromesos, coaligats ab los conservadors.
 ¿Que no sab la *Dinastia* que alguns funcionaris del ministeri de Foment, com en Catalina, han fet un viatge oficial a Valencia ab la boyna encasquetada?

Pero jo ja ho veig, la *Dinastia* que menja al costat dels mestissos, aprofita las engrunas de pá que li quedan sobre la taula per veure si cega al país.
 Pero encare que 'l país tingués pá al ull, hi ha cocas que no es necessari véurelas per coneixerlas.
 Se senten ab lo nas.
 Y la conxorxa conservadora-mestissa, fa olor de *barragantia*.

A la Borsa:
 —Lo rey está malalt.
 —Dono, dono, dono..... Baixa, baixa, baixa.....
 Y de tal manera baixava, que semblava que s' escurria com una mitja.
 —Ha mort lo rey.
 Prench, prech, prech.... Puja, puja, puja.
 Y de tal manera pujava, que semblava que hagués sen posat oli en un llum.
 ¿Ho entenen vostés?
 Donchs jo sí..... Pero no vull dirho.

Uns dels doctors que va visitar a D. Alfonso, quant aquest va tenir l' atach que havia de durlo al sepulcre, es D. Angel Rubio.
 D. Angel Rubio es un conseqüent republicà.
 Pero Sr. Cánovas de María Santissima ¿com dimontri ha permès que s' utilisessin los serveys de un ilegal?

Un problema:
 Si 'ls carlins s' aixecan ¿qué farán los republicans?
 Solució:
 Tornarlos a ajeure.

Proclamada la regencia de D.ª Maria Cristina, en Cánovas va presentar la dimissió.
 Pero se li va manar (aixís ho diu lo parte oficial: manar) que continués fins a novs ordres.
 Un empleat conservador quan va saber qu' en Cánovas dimitia, va sospirar.
 Pero quan va saber que se li manava que continués, va respirar, escapantse li la següent blasfemia:
 «Los duelos con pan son menos.»

Prop de onze anys portém de restauració: hi ha hagut alguns cambis de govern; pero no s' ha vist encare

que cap d' ells caygués per efecte de una votació de las Cortes.

Han entrat los uns y han sortit los altres, entre la sorpresa general del país, que no ha sabut com explicar-se certs cambis.

Si la politica fos una comedia, diriam que la politica de la restauració es una comedia dolenta, perque no te las entradas y sortidas ben justificadas.

Un home polítich al mateix temps que molt reservat era molt curt de vista, lo qual li obligava a tenir un secretari encarregat de llegirli las comunicacions que rebia.

Devegadas rebia una comunicació de carácter grave y com que als primers párrafos jo ho coneixia, en aquest cas s' alsava y deya:

—¡Altó Espéris.
 Y aplicant las dos mans a las orellas del secretari, deya:
 —Are vaji llegint.

Acaba la carrera de metje als dinou anys un jove denarrit que no t'è pel de barba y tot seguit tracta d' exercir la professió.

—¿Pero qui vol que 's fihí de vosté, al véurel tant jove? li diu una senyora.
 —Ja veurá, al principi y mentres no tinga bigoti, no m' dedicaré més que a curar criaturas.

A casa d' un dentista:
 —¿Pero ahont va sant cristiá ab aquesta dentadura?
 —¿Qué vol dir?
 —¿Que no veu que t'è unas dents que semblan las teclas d' un piano? Totas ballan... Fins n' hi ha de negras.
 —¿Qué vol que li digui jo, pobre de mi? Deuhen ser los *sostenidos*.

—Noy, ¿ahont vas tan cremat?
 —Mira, aquí, m' arribo a las oficinas de seguros contra incendis.
 —¿Vas a assegurar alguna finca?
 —No, may ho dirias, vaig a assegurar la dona.
 —Si qu' es estrany.
 —Ja veurás, com que t'è una cama de fusta, pits y ancas de cotó y...
 —Prou: corre ves a las oficinas, no t' entretingas.

IMPORTANT

Per tota la senmana entrant sortirá l' *Almanach de la Campana de Gracia per 1886*. Dotze planas de text de conegudas firmas y dotze de grabats quatre d' ellas al cromó: la ilustració, deguda als Srs. Pellicer y Moliné: no valdrá més que dos rals.
 Los corresponsals poden fer desd' are 'ls pedidos, contant ab lo desqüento de costum.

A LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO.

1. XARADA.—*Es-co-la*.
2. MUDANSA.—*Tall-Gall*.
3. CONVERSA.—*Mariana*.
4. TRENCA-CAPS.—*San Fausto de Capcentellas*.
5. GEROGLIFICH.—*Lo llús, com menos espinas te, millor*.

Han endavinat totas las soluciones los ciudatans J. S. y P., J. Smarats, Ja som aquí y Lluís Sarrerac: n' han endavinadas 4 L. C. y Pujol, Rius y T. Patillasas, Noy de Sanmartí, Gandesa, Pepet d' Artés, J. M.ª Bernis, Dos Pepets y Un de l' Olla; 3 J. Abril y Nas de Guisu y 2 no més Macarró Tisich.

XARADA-CONVERSA.

—¿Lluís?
 —¿Qué!
 —¿Ja hi has anat

allá 'hont jo te vaig primera?

—O vosté tres, senyor Pere,

ó b'è jo no hi he pensat.

—¿Y 'l recado que t' vaig dar lo total al dematí?

—¡Ah!... ¡calli!... ¡tè rahò! ¡sí!

vaig anarhi ans de dinar.

Hu-dos que quart-dos encare

y com no menja y t'è set

cada dia pren la llet

y un plat de lo qu' hem dit are.

J. STARAMSA.

MUDANSA.

A dar un *tot me 'n anava jo tot*, diumenje al mati, y al mitj del carrer del Pí quan a la plassa girava, vaig trobar la Mariana que de sant Total es filla y anava negra y senzilla pertant *tot* de sa germana.

VILARET DE E. DE LL.

ROMBO.

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

Primera ratlla vertical y horisontal: consonant.—Segona: part del cos humá.—Tercera: idem; pero a parells.—Quarta: una flor.—Quinta: utensilis de forner.—Sexta: un número.—Séptima: una vocal.

MARÍA CASTANYA.

LOGOGRIFO NUMÉRICH.

- 1 2 3 4 5 6 7 8.—Un carrer de Barcelona.
- 7 1 5 5 1 7 1.—Nom de un Arsenal
- 1 5 3 1 5 6.—Un objecte útil.
- 5 4 3 4 2.—Nom de dona.
- 7 1 3 1.—Part de la persona.
- 5 4 3.—Aparato naval.
- 5 4.—Nota musical.
- 2.—Una consonant.

UN FUMIGAT.

GEROGLÍFICH.

Juny

×

Mars

AK

n

JIITN.

LA F. DE FARAON.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Ciudadans Noy d' Ocaña, Fuster de pastareta, J. Odena, E. de Rocafort, Una Taupa, Pinatell de B., Protector d' islas, Católich purgat, E. P. Boada, Arnau, Nineta Freda, J. Plana, J. F. Molins de Rey, J. Grau, Torra-castanyas, Músich llus de Palafrugell, Mark, Perseguit p'els Microbis, A. Vidalet, J. S. y P., R. Vernet, S. Llavina, Sagessa, Pretencions, E. Moscas, Pebrot vermell, Un Fumigat, Des Sabadallenchs y E. Pera: *Lo que 'ns envian no já per casa*.

Ciudadans Esquilla Canyas, J. Abril, Un de l' olla, J. M.ª Bernis, Pepet d' Artés, Un Ferranista, Atlantida, Microbi inoculat, J. Staramsa, Un anti-germaních, Noy de Sant Martí, Sust, Aguilera, Francisco y Peret, K. K. C. K. y C.^a, Palatrea, E. Sala, Rius y T. Patillasas, L. C. y Pujol, Lluís Sarrerac, Un Fumigat, J. Asmarats, J. S. y P., Arednabal, Antonino, F. de G. Batsugs, Microbi mort, Venturera de Reus, Carlos VII, J. Moret, Betas y Fils, Eudalt Sala, Anton de la Cera, Un de la Vall d' Aran y Nas de Guisu: *Publicarém alguna cosa de lo que 'ns envian*.

Ciudadá Pepet d' Esplugas: La poesia estaria bé; pero 'l final es massa poch net.—J. Jener: Lo primer epigrama podra arreglarse.—Sust: La poesia va bé.—Venturera de Reus: No es del género dels nostres periódichs.—Alt y Prim: La poesia té poch interés y esta plena de ripis.—Un Colerich: Consideri qu' en relació a lo molt que se 'ns envia es molt poch lo que podem publicar cada semana.—A. Boix Zorrillista: Aprofitarém un epigrama.—Asneroff Alkuspá: L' article no va; las xaradas y conversas sí.—J. Ribot: Gracias per l' envío. Per lo que 'ns diu té temps fins a dimars a mitja tarde.—E. Xarau: Hi ha rimas falsas y poca facilitat.—J. Montero: La poesia está bé; pero no 'ns agradan las réplicas que treuhen interés al periódich. Envíhi alguna altra cosa.—J. Bawcell Prat: Esta molt bé.—Vilaret de E. de Ll.: Una xarada bé; lo demés no serveix.—T. A. Alló dels sermons que 'ns conta ja quin poble va passar? Li preguntém perque s' ha descuidat de fetxar la carta.

ALMANACHS AMERICANS DE PARET.

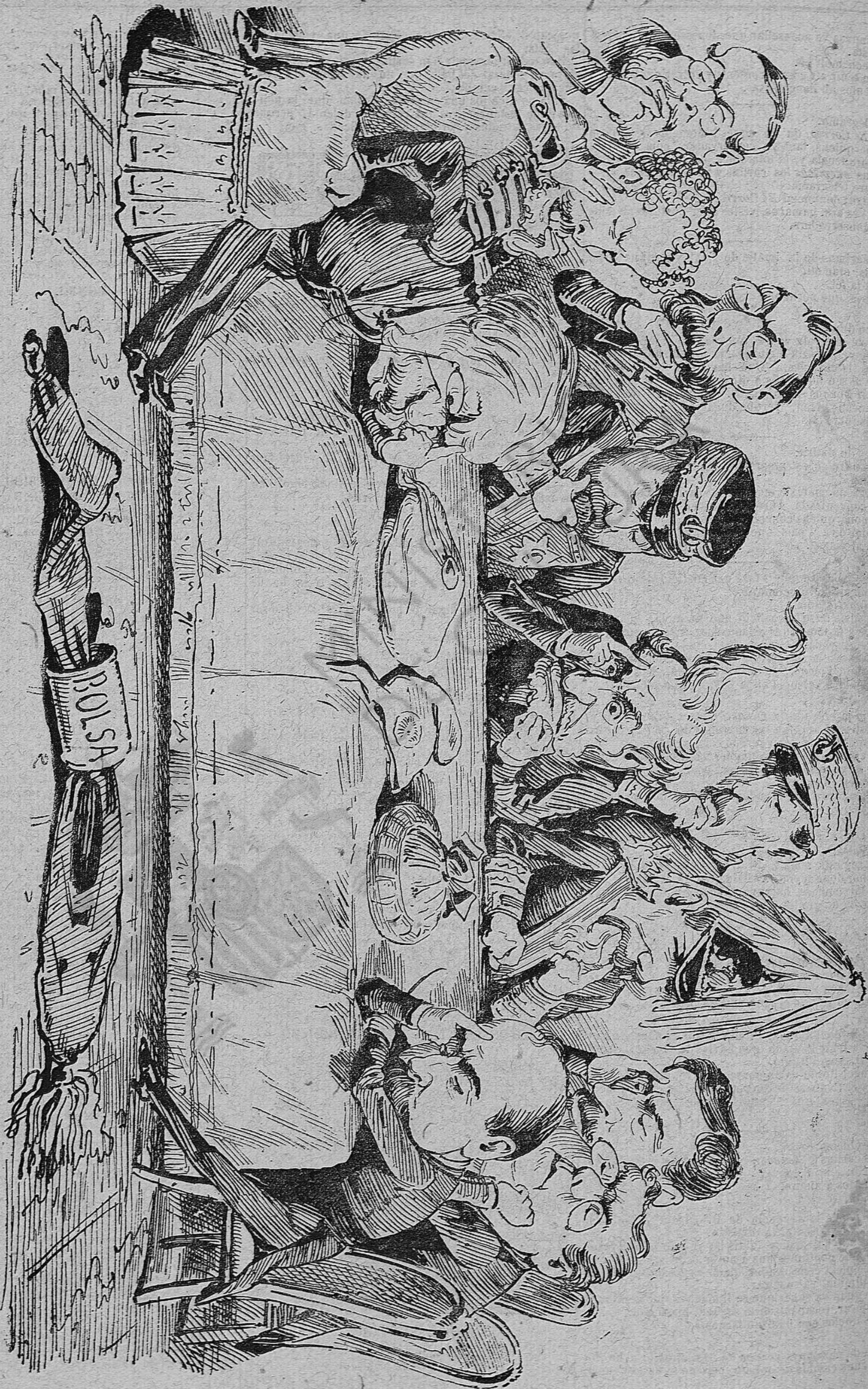
AB XARADAS, EPIGRAMAS, ENDEVINALLAS Y FINIS GUISAT PER LAS CUINERAS.

Gran assortit per tots los gustos y totas las fortunatas. Dibuxos variats, cromos perfectes, incrustacions d' or, formás distintas y elegants, tamanyos de totas classes y préus baratissims, desde 11/2 rals fins a 1\$. Tot aixó ho trobarán en la libreria de 'n Lopez, Rambla del mitj, 20. Vajin a veure'ls y se convencerán que no exagerém.

VENTA AL POR MAJOR Y MENOR. Als corresponsals s' otorgan rebaixas.

LOPEZ, Editor.—Rambla del Mitj, 20.

Barcelona: Imp. de Lluís Tasso, Arch del Teatro, 21 y 22.

MADRID 23 de Noviembre.

Los hombres políticos estan muy preocupados.

(Agencia Fabra).